

vode pocitka

letnik 32, številka 7-8 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

RAZVESELJIVO	4	Jezus je boljši, kot si mislimo
PRIJETNO	6	Simfonija 84. psalma
NAZORNO	18	Pridiga o veri in zaupanju Bogu
ŽIVLJENJSKO	36	Tokrat bom hvalila Gospoda

SOČUTNO 44 Zahvaljevanje

DINAMIČNO 45 Spodbuda k zahvaljevanju

MODRO 46 Modrosti in citati

Peter
Golob,
urednik

Jezus je boljši, kot si mislimo

Če želimo od nekoga nekaj dobiti, ga moramo za to stvar prej prositi. Če želimo, da nam nekdo nekaj naredi, ga moramo prej vprašati, če bi nam lahko pomagal. Če želimo, da nam nekdo nekaj odpusti, se moramo tej osebi prej opravičiti in jo nato prositi odpuščanja. Podobni principi veljajo tudi v odnosu do Boga. Ta načela Sveto pismo ponazori z besedami: »Prosite in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!« (Mt 7,7)

Poleg omenjenih načel, ki so nam znana iz našega vsakodnevnega življenja, pa pri Bogu veljajo še ena posebna načela, ki Boga delajo neverjetnega. Sveto pismo si jih upa položiti Bogu v usta, ko na primer zapiše: »Našli so me tisti, ki me niso iskali, razodel sem se njim, ki niso spraševali po meni.« (Rim 10,20)

Jezus pooseblja ta nova načela, saj je umrl za nas, še preden smo se sploh rodili (prim. Ef 1,4). Jezus je torej umrl zaradi naših grehov, še preden smo sploh začeli grešiti. (prim. Rim 5,8)

Jezus je s svojim življenjem praktično ponazoril načela, ki delajo Boga boljšega od vseh naših predstav o njem. Poglejmo si nekaj primerov.

Ob neki priložnosti so možje pred Jezusa prinesli hromelega človeka. »Ko je videl njihovo vero, je rekel: 'Človek, odpuščeni so ti tvoji grehi!« (Lk 5,20) Ob drugi priložnosti, ko mu je neka žena s svojimi lasmi umila noge, je tej dejal: »Odpuščeni so tvoji grehi!« (Lk 7,48) Bila je razvpita grešnica in

ženska na slabem glasu, vendar ji Jezus sam od sebe nameni še te besede: »Tvoja vera te je rešila! Pojdi v miru!« (Lk 7,50)

Ob neki priliki, ko je Jezusa obdajala množica ljudi, se ga je neopazno dotaknila neka žena, ki je imela hude zdravstvene težave, povezane z menstruacijo. Ko se je dotaknila roba njegove obleke, »se ji je v hipu ustavila kri in v telesu je začutila, da je ozdravljena nadlog.« (Mr 5,29) Ko je žena vpričo vseh Jezusu priznala, da jo je ravnokar ozdravila njegova moč, ji je dejal: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!« (Lk 8,48)

Nekoč, ko je šel Jezus skozi neko vas, je na drevesu opazil enega izmed takrat tako osovraženih cestinarjev, po imenu Zahej. Poklical ga je k sebi in mu ponudil svoj obisk, rekoč: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« (Lk 19,5) Izobčeno Zahejevo hišo je tako nepričakovano zadela čast, da jo je obiskal sam Jezus Kristus. Še več, Jezus je Zahejevo družino razveselil z besedami: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje.« (Lk 19,9)

Nekega dne se je pripetilo, da se je Jezus srečal s pogrebnim sprevodom. Umrli je mladenič, edini sin matere, ki je bila vdova, in pri pogrebu jo je spremljala velika množica ljudi. Jezusu se je vdova zasmilila. Stopil je do nje, ji naročil, naj ne joka več, nato pa je stopil do mrliča in ga obudil od mrtvih ter otroka vrnil njegovi materi.

Vsem opisanim zgodbam je skupno to, da se je Jezus usmilil človeka sam od sebe, brez da bi čakal na njegovo prošnjo. Jezus jim je odpustil grehe, jih ozdravil, obiskal, potolažil, skratka usmilil.

Jezus je boljši od nas ljudi in od vseh naših predstav o Bogu, saj ljudje v najboljšem primeru delujemo po načelu: »Prosimo in vam bo dano!«, Bog pa deluje po načelu »vere, upanja in — največje — ljubezni.« (povzeto po 1 Kor 13,4)

Zato se ne bojmo, ampak se z zaupnostjo bližajmo našemu Bogu, »da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.« (prim. Heb 4,16) Jezus je namreč boljši, kot si mislimo.

dr. Daniel Brkič,

pastor Evangelijske
cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto
in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Simfonija 84.

psalma

Zborovodju, po »Gitf«. Psalm Korahovih sinov.

*Kako ljuba so tvoja prebivališča, GOSPOD nad vojskami! Moja duša hrepeni, celo medli po GOSPODOVIH dvorih, moje srce in moje meso vriskata k živemu Bogu. Celo ptica si najde dom, lastovka gnezdo zase, kamor položi svoje mladiče, pri tvojih oltarjih, GOSPOD nad vojskami, moj Kralj in moj Bog. Blagor njim, ki stanujejo v tvoji hiši: še te bodo smeli hvaliti. **Sela.** Blagor človeku, čigar moč je v tebi, v njegovem*

*srcu so ceste. Ko hodijo po dolini joka, jo spreminjajo v kraj s studencem, tudi zgodnji dež jo pokriva z blagoslovi. Hodijo od hrabrosti do hrabrosti, Bog bogov se pokaže na Sionu. GOSPOD, Bog nad vojskami, usliši mojo molitev, poslušaj, o Bog Jakobov! **Sela.** Naš ščit, glej, o Bog, ozri se na obraz svojega maziljenca! Da, en dan v tvojih dvorih je boljši kakor tisoč drugih; raje ostanem na pragu hiše svojega Boga, kakor da bi stanoval v šotorih krivičnosti. Zares, sonce in ščit je GOSPOD Bog, milost in slavo daje GOSPOD, ne odreka dobrine tistim, ki hodijo v popolnosti. GOSPOD nad vojskami, blagor človeku, ki zaupa vate. (**Psalm 84**)*

Psalm sodi me najbolj znane sionske psalme romarjev, ki so šli v Jeruzalem, najverjetneje na šotor-ski praznik. Tradicija pripisuje psalm Korahovim sinovom, ki so po vrnitvi Božjega ljudstva iz babilonskega ujetništva skrbeli za tempeljsko glasbo. Ta psalm se je prepeval ob spremljavi na gitit, ki je bilo strunsko glasbilo, predhodnik današnje kitare. V psalmu imamo dvakrat omenjen izraz »sela«. Strokovnjaki pravijo, da gre za pavzo, odmor. Na mestu, označenim s »sela«, so prenehali igrati in prepevati ali pa plesati, kar je lastno njihovi kulturi, in so si vzeli čas za poglobljeno premišljevanje o besedilu.

Kako ljuba so tvoja prebivališča, Gospod nad vojskami, Jahve Sabaot! To pomeni, da gre za zmagovitega Gospoda, ki vlada nad svetovi. Prvo, kar psalmist opazi, je lepota in milina Božje hiše. On Božjo hišo ljubi. Ljuba mu je. Ker tega ne zmore izraziti in opisati, začne z vzklikom: »Kako ljuba so tvoja prebivališča ...!« Tempelj je žarel v sijaju belega marmorja in bleščečega zlata v soncu. Romarjem je bil viden od

daleč. Vernik ni mogel ostati ravnodušen, ne da bi izrazil svojega odnosa. Posebno še po dolgem, napornem in nevarnem potovanju. Ljubezen do Božje hiše ni sad nekega fanatizma, ampak sad globoke vere. Prva stvar, ki jo psalmist poudari, je lepota Božje hiše, umetniško delo in estetika. Kajti Bogu pripada najboljše in najlepše. S tem izražamo, kakšen je naš odnos in spoštovanje do Boga. Prerok Agej jih je svaril, da so svoje domove uredili, medtem ko je Božja hiša zapuščena in propada.

Naslednja stvar, ki jo po psalmist izrazi, je njegova duhovna lakota, ko pravi: **»Moja duša hrepeni, celo medli po Gospodovih dvorih ...«** Duša je izraz, ki Judom označuje najglobljo bit človeka. Še več. Njegova duša celo medli po Božji hiši. Kaj to pomeni? Njegova duša omedleva, pada v nezavest in se onesvesti. Za tako globok izraz občutkov gre. Z eno besedo povedano: On je lačen Boga. Izvirnik uporabi izraz majhnega otroka, ki spontano joče, ko je lačen. Prepričan sem, da smo to že videli. Dojenček joka s celim telesom. On kliče z vsem, kar je. S svojimi

rokami, prsti, z nogami, obrazom ... Premika roke in svoje prste krči v pest, udarja z nogami, saj ves trepetja v pričakovanju. Ali smo tako lačni Boga? Ali smo tako globoko navezani na Božjo Cerkev? Koliko zadovoljstva čutimo ob udeležbi na bogoslužju? S kolikošno lakoto poslušamo pridigo? Koliko nam pomeni skupnost občestva Cerkve? Koliko ljubimo Božjo Cerkev? Kako se vključujemo in koliko prispevamo ter pomagamo pri tem? Ali se moje srce veseli, ko mi rečejo, da gremo v Božjo hišo, ali pa iščem izgovore in opravičila? Kakšen odnos imam do tistih, ki služijo pri oltarju? Vsa ko bogoslužje v cerkvi je kot aperitiv, pijača, ki se pije pred jedjo za boljši tek, ko bomo povabljeni na svatbeno gostijo v nebesih. Vedno moram začeti pri sebi. V svojem lastnem srcu. Če pridem zdolgočasen, mi bo v cerkvi dolgočasno. Če pridem kot opazovalec, bom našel veliko napak. Če pridem kot gost, se ne bom aktivno vključil. Če pridem s predsodki, ne bom svoboden. Od moje odločitve je odvisno, ali se bom dotaknil neba in slišal Besedo, ki me oživlja, ali pa bom zapravil čas. Ko pridem v

Božjo hišo, moram čutiti tako, kot ko pričakujem, da se bom srečal z nekom, ki ga imam zelo rad, a ga nisem zelo dolgo videl.

Psalmist nadaljuje: **»Moje srce in moje meso vriskata k živemu Bogu.«** Srce in telo moreta najti počitek, potešitev in zadovoljitev le v Bogu. Današnji voditelji se trudijo ponujati v Gospodovi hiši atraktivne in komercialne reči: senzacija, dober program, zabavo, poznanstva, užitek, druženje, razvedrilno glasbo, ki vpliva na čustva, nekaj, kar omogoča samouveljavljanje, ne pa podrejanja, nekaj, kar vzbuja pozornost in kar privlači ... Naš psalmist si ni želel ničesar takšnega, ampak živega Boga. Vse drugo so napačne poti. On ni šel tja zaradi čudežev, ampak zaradi zvestobe in vdanosti. On ni bil tam iz praznoverja, ampak iz ljubezni do Božje slave, ki je bila v svetišču. On ni bil tam zaradi tradicije in običajev. Njegovo srce in meso nista vriskala k oltarju in svečnikom, ampak k živemu Bogu. (Spurgeon) Kadarkoli karkoli ali pa kdorkoli nadomesti in zamenja Boga, več ne morem služiti živemu Bogu..

V cerkve moramo vrniti živega Boga. Kajti ta svet lahko dosti lepše poje v operah in igra v filharmonijah kot mi, bolj umetniško uprizarja drame in igre v gledališčih kot mi, Nobelovi nagrajenci lahko napišejo zanimivejše romane kot je Sveto pismo, znanstveniki v laboratorijih pa lahko modrejše odgovorijo na izzive sodobne dobe kot mi ... Tudi humanitarne organizacije lahko poskrbijo za bedo sveta bolj kot mi. Prav tako so lahko ljudje okoli nas boljši in bolj moralni kot mi. Vendar lahko samo Cerkev ponudi živega Boga in njegovo milost. Mi pa smo se zapodili za vsem prej naštetim, da bi svet očarali in ga pridobili, izgubili pa smo živega Boga. »Moje srce in moje meso vriskata k živemu Bogu.«

Potem pesnik nadaljuje: **»Celo ptica si najde dom, lastovka gnezdo zase, kamor položi svoje mladiče, pri tvojih oltarjih, Gospod nad vojskami, moj Kralj in moj Bog.«** Večina prevodov ne omenja ptice, ampak vrabca. Tudi protestantski Chráskov prevod pravi: »Saj vrabec je našel dom in lastovka si gnezdo, kamor položi mladiče

svoje ...« Herodot je napisal, kako so vrabci obletavali grške templje bogov in boginj. Vrabci in lastovke so bile najbolj znane ptice tudi v Izraelu. Tudi Jezus jih je omenil, ko je rekel, da Sin človekov nima kamor bi glavo naslonil, ptice neba pa imajo gnezda. (Lk 9,58) Prav tako je povedal, da prodajajo dva vrabca samo za en novčič in da nobeden od njiju ne pade na zemljo brez volje nebeškega Očeta. (Mt 10,29) Zakaj je Jezus omenil ravno vrabce? Vrabec je bil pri Judih uštet med čiste živali. Lovci ptic, ptičarji, so vrabce lovili, da so padali na tla. To je bil zelo donosen posel, kajti najbolj revni verniki so lahko kot daritev za greh prinesli tudi dva vrabca kot nadomestek za ovco ali govedo. Revnih pa je bilo takrat največ.

Zato ne preseneča, da vrabca omenja tudi pisec psalma. Vrabec je omenjen prvi. Vse povedano o njem nam sporoča, da vrabec nima posebne vrednosti in je v bistvu nevreden. Kot tak je postal simbol nepomembnosti. Vrabci predstavljajo tiste, ki so najbolj ubogi, ki si sami ne morejo pomagati in živijo v prepričanju, da so

nevredni. Morda se počuti tako neuporaben, nevreden in neuspešen še kdo. Vendar Božja Beseda ima rešitev. Prav takšni lahko prvi najdejo svoj dom, ne kjer koli, ne v kakem skednju, hlevu ali pa v luknji zidu, ampak v hiši živega Boga. V Božjem svetišču, blizu oltarjev. Tam, kjer teče kri spravne daritve za naše grehe. Tam, od koder se dviguje dišeče kadilo. Če si je našel majhen, neopazen in nevreden vrabec, zadnji med zadnjimi, varen in miren dom pod streho veličastnega templja živega Boga, kako ne bi našel svojega varnega doma v Božji Cerkvi tudi jaz? Vsak je dobrodošel. Lahko se počutim ponižan, izigran, osramočen, izdan, zatajen, poražen, neuporaben, neuspešen, slaboten, nemo-

čen, drobcen kot majhen vrabček, vendar vem, da sem za Boga vreden in od njega ljubljen. V njegovi Cerkvi, pri njegovih oltarjih, je potešitev, udobje, varnost, pokoj, mir, tolažba. Tam ni bojevitih in gospodovalnih kraguljev, jastrebov kot mrhovinarjev, divjih petelinov, ponosnih in častihlepnih orlov, bahatih pavov ter zastrašujočih nočnih sov. Si zaskrbljen nad svojo bodočnostjo in situacijo? Le kdo ni? Psalmist pravi: »Celo vrabec si najde dom v Božjem prebivališču ...« Zdi se, kot da bi bil pisec ljubosumen na vrabce in lastovice, ker so lahko v takšni bližini oltarjev. Vendar vedi, da smo mi povabljeni še bliže. Bog sam nas nosi v svojem srcu in nas razume. Morda si že utrujen od poniževanj, zani-

čevanj, krivic, porazov, življenjskih bojev, stisk, finančnih težav, bolečin in bolezni. Morda so se tvoji otroci oddaljili od Boga in se potepajo po svetu v slabi družbi. Morda ti poka po šivih zakonska zveza, sreča pa ti polzi iz rok? Vedi, Cerkev je dom za potrte, tesnobne, nepotrebne, nezaželene, plahе in utrujene popotnike.

Preseneča me, da je pisec psalma opazil takšno malenkost na ogromnem jeruzalemskem templju. Priznam, da je težko opaziti majhnega vrabčka in majhno gnezdece na tako veličastni zgradbi, nekje visoko pod streho. To dokazuje, da je imel ta vernik poseben, zaupen, neprisiljen in pristen odnos do Božje hiše. Tam je bil s sproščenim srcem. Ali opazim, da je padel strešnik s strehe cerkve in da ga je treba zamenjati? Ali opazim, da nekoga že dlje časa ni v cerkveni klopi in zanj poskrbim? Ali me z bolečino v srcu zaskrbi, če na bogoslužju ni Božje prisotnosti?

Ni omenjen le vrabec. Druga je omenjena lastovka: »...in lastovka gnezdo zase, kamor položi svoje mladiče, pri tvojih oltarjih, Gospod

nad vojskami ...« Lastovke so znane po njihovem dolgem kroženju v zraku. Ne vem, koliko časa že krožiš in iščeš prostor za svoj varni pristanek? Vem pa, da ne boš našel varnejšega kraja kot je Božja Cerkev. Nikjer si ne boš tako opomogel in se tako odpočil. Pesnik je zapisal, da je naredila lastovka gnezdo v prebivališču živega Boga. Vedeti moramo, da je bil tempelj sestavljen iz dvorišča, svetega in najsvetejšega, a je vse skupaj tvorilo bogoslužno celoto. Kaj pa mi je iz besedila izskočilo, ko sem ga bral? Piše, da je lastovka naredila gnezdo zase in za svoje mladiče. Če sem moder kot lastovka, bom zgradil v cerkvi svoje gnezdo in bom poskrbel tudi za svoje potomstvo, za svoje otroke, da bodo tudi oni prebivali v Božji hiši. Ptica ima naravni instinkt, po katerem deluje. Vrabec ne dela gnezda v gozdu in tudi lastovica ne, ampak tam, kjer je človeška toplina. Kjer je skupnost, občestvo. Zakaj gradimo gnezda za svoje otroke sredi samotnih gozdov, sredi divjih zverih, kač, viharjev in teme? Kjer gradim svoje gnezdo, tam bo končalo tudi moje potomstvo. Kajti zgledi

vlečejo. Starši imamo posebno odgovornost. Vendar ne le za otrokove čiste zobe in dober šolski uspeh, ampak predvsem za njihov odnos z Bogom. Vsak človek gradi svoje gnezdo, da ne bi blodil in taval brez cilja. Vsi hrepenimo po gnezdu. Vendar večina ljudi gradi svoja gnezda na napačnih krajih, zunaj Cerkve, brez Boga. Zato je v svetu tako kot je. Učimo se od te modre lastovke, ki je poskrbela, da bo tudi njeno potomstvo, ne samo ona, v Božji hiši. Starši moramo skupaj s Cerkvijo graditi gnezda za otroke in mlade. Sicer bo prišel trenutek, ko bomo tarnali, ker bodo otroci zašli s poti v pogubo. Ali ste pripeljali na nedeljsko bogoslužju s sabo tudi svoje otroke, kot lastovka, ki je zgradila svoj dom pri oltarjih? Otroke moramo voditi k oltarjem, k daritvenemu oltarju, odrešenju v Jagnjetovi krvi, in h kadilnemu oltarju, naučiti jih moliti in zaupati Boga. To je največja dediščina, ki jo lahko zapustimo otroku. Dajmo jim Kristusa, ne pa najdražje igrače.

Potem pa psalmist zaključi z vzklikom: **»Moj Kralj in moj Bog.«** Svojljni zaimek »moj« je omenjen kar

dvakrat. Tudi jaz hočem biti objet z obema rokama, z roko mojega Kralja in z roko mojega Boga, kot je rad rekel znani pridigar Spurgeon. V nadaljevanju psalma bere mo: **»Blagor njim, ki stanujejo v tvoji hiši: še te bodo smeli hvaliti.«** In potem sledi »sela«. Zato, ker so te besede vredne premisleka. Pesnik je mislil, kako lepo je biti duhovnik, ki je vsak dan v Božji prisotnosti, da lahko Boga hvali stalno. A ugotovi, da mora slavljenje postati način našega življenja. Zato nadaljuje: **»Blagor človeku, čigar moč je v tebi, v njegovem srcu so ceste ...«** Kaj me zadovolji, poteši, osreči? Branje knjig, ribolov, tek, izlet v gore, nakup novega avtomobila, ogled Benetk, dober film, nogometna tekma, srečna poroka ...? Lahko bi našteval in našteval. Vsakih še tako lepih počitnic je enkrat konec. In vsake zaljubljenosti. In tudi vsakega življenja. Da lahko hodim in zdržim na življenjski poti, pa moram imeti moč v Bogu. Ne pa v denarju, uživaštvu, zabavi, imetju, zdravju ... Niti ne v zanašanju na lastno moč, na moč znanja, znanosti, atoma. Ne smem se zanašati niti na ljudi, ker smo vsi nepredvidljivi in nes-

talni. Svojo moč moram črpati iz Boga in bo tudi meni blagor. Črpati jo moram iz ljubezni do Božje hiše. V svojem srcu moram speljati prave ceste, ki me vodijo v cerkev. Kajti to so poti do Jeruzalema, na Sion. Na sveto Božjo goro v mestu miru. To mora biti moj življenjski cilj. Te poti moram nositi v svojem srcu. Kajti: »Glas kliče v puščavi: Pripravite pot Gospodu, zravnajte v puščavi cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se vzdigne in vsak hrib in grič naj se poniža, kar je vijugasto naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo hkrati vse meso, kajti Gospodova usta so govorila.« (Iz 40,3-5) Kako se bom soočil s težavami, če nisem na pravi poti?

Kajti pred mano in pred vsemi nami je solzna dolina, ki jo takoj za tem pesnik omeni: **»Ko hodijo po dolini joka, jo spreminjajo v kraj s studencem, tudi zgodnji dež jo pokriva z blagoslovi.«** Mnogi prevodi, tudi Chráskov, prevaja »dolino joka« s »Solzno dolino«. V našem krščanskem življenju so tudi mračne doline in mnoge solze. Kdor tega ne verjame, živi v

prevari zablode in bo slej ko prej razočaran. Kaj je dolina joka, dolina solza? V opombah študijskih Svetih pisem lahko zasledimo, da gre za dolino z imenom Baka. Skozi to dolino so morali iti mnogi popotniki, da bi prišli v Jeruzalem. Šli so skozi kraj obupa, nevarnosti in strahov. V tej dolini Baka je Božji narod v času sodnikov silno jokal, ker so bili soočeni s svojim grehom. Tisti kraj so imenovali »jokajoči«, Bohím, Baka. (Sod 2,4-5) Ta dolina je v Svetem pismu vedno povezana s solzami. Vendar ni druge poti na goro Sion kot pot skozi solzno dolino. Pot po tej dolini je bila povezana z razbojniki, roparji, divjimi zvermi, viharji, s kačami in sušo.

V tej dolini so rastle tudi balzamovci, pod katerimi so popotniki iskali varnost in senco. Pod njimi so taborili v vročih dneh in v noči. Vsakič, ko so bile veje teh dreves odtrgane in poškodovane, je iz njih kot iz ran kapljal sok, ki je padal kot solze na zemljo. Vsaka rana je razširjala dišeč vonj eteričnih olj, ki so kot smola kapljala na tla. Tako je postala ta dolina solza prisposoba za naše življenje, ki je prav tako solzna dolina. Vsi utruje-

ni kristjani jo poznamo. Nihče ni imun nanjo. Vsi potujemo po isti poti, po grapah in soteskah bolezn, žalosti, potrnosti, stisk in težav. Vsak resnični kristjan jo mora prehoditi sam, sicer ne more priti na Sion v Jeruzalemu. Kdor ni šel skozi solzno dolino, tega še ne more razumeti.

Abraham je šel skozi solzno dolino, ko je bil pripravljen darovati svojega sina edinca, Izaka. Job, mož trpljenja, je šel skozi solzno dolino, ko je ležal v pepelu v nerazložljivih preizkušnjah. Kralj David je šel skozi solzno dolino, ko ga je preganjal lastni sin. Daniel je šel

skozi solzno dolino levje jame. Trije hebrejski mladeniči so šli skozi solzno dolino v ognju razžarjene peči. Naš Odrešenik Tudi Jezus Kristus je šel v vrtu Getsemani in na Kalvariji skozi dolino solza. Solzno dolino so poznali apostoli in krščanski mučenci. Beseda »Baka« pomeni »jok, solze, žalost«. Ta dolina je neizogibna. Včasih je te doline konec, a ji že sledi nova solzna dolina. Samo Bog ve, koliko vernikov s strtim in zlomljenim srcem sedi v cerkvenih klopeh. Dolina solza ima mnoga imena: dolina smrti, bolezn, osamljenosti, strahov, zlorab, krivic, izgub, stisk, ločitev zakonskih

zvez ... Nihče ni izvzet. Kako nevarni so zapeljevalci, ki kot čarovniki s spretnim rokohitrstvom zabavajo zapeljane in naivne vernike. Naj nas solzna dolina ne odvrne od cilja. Kajti Jezus pravi: »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni; jaz sem svet premagal.« (Jn 16,33) To niti malo ne diši po t. i. evangeliju prosperitete, ki objublja blagostanje. Takšno »velnes krščanstvo« ni biblično.

Kaj moram narediti v svoji solzni dolini? V njej moram kopati studenec, vodnjak. Narediti moram vrtno poslušnosti. Tudi učenci so jo naredili na prvi binkoštni dan. Zato je lahko padel zgodnji dež Svetega Duha in solzno dolino pokrili z blagoslovi. Psalmist namreč pravi: » ... solzno dolino spreminjajo v kraj s studencem in tudi zgodnji dež jo pokriva z blagoslovi.« Hvala Bogu za bazene blagoslovov. Izak je v veri kopal vodnjak za vodnjakom. Jakob tudi. Izkopal je vodnjak, ki je preživel in obstal stoletja. Le kdo bi si mislil, da se bosta ob tem istem vodnjaku toliko stoletij kasneje osvežila in srečala

Jezus in žena Samarijanka? Tudi David si je zaželel vode iz studenca v Betlehemu, ki ga je pred tem nekdo izkopal. V dolini solza moram kopati vodnjake za blagoslov ostalim. Ne smem biti osredotočen le na svoje probleme. Apostol Pavel je delal vrtnice in kopal vodnjake, ko je pisal Pisma Cerkvam iz solzne doline zaporu. Ko je Jezus visel na križu, je iz njegovega osrčja pritekla voda življenja. John Bunyan (1628 – 1688) je bil aretiran zaradi svoje vere, ko je bil star 32 let. Nato je preživel 12 let v strogem zaporu, vendar je tudi v njem kopal studence. Tam, v Bedfordu, je napisal 9 knjig, vključno s svetovno uspešnico Božjepotnikovo napredovanje (The Pilgrim's Progress). Do konca svojega življenja pa je izdal 60 knjig. Dež z neba bo padel le, če bom pripravljen kopati vodnjake. Kopenje je vedno dejanje vere, v pričakovanju, da Bog pošilja iz svojih zalog dež, ki napolnjuje zemljo. Vsak kristjan, ki gre v sedanjem svetu skozi solzno dolino, konča na gori Boga, na Sionu v Jeruzalemu.

Psalmist nadaljuje in zapiše:

»Hodijo od hrabrosti do hrabrosti, Bog bogov se pokaže na Sionu.« Chráska prevaja, da hodijo od kreposti do kreposti. Popotniki živega Boga hodimo v Božji moči, od hrabrosti do hrabrosti, iz kreposti v krepost. Zaupen odnos z Bogom nas navdihuje. Mi ne hodimo od slabotnost k še večji šibkosti, od poraza k izgubi, od utrujenosti v smrt, ampak napredujemo do gore Boga, kjer se Bog bogov pokaže na Sionu. Sion je večno mesto živega Boga. Sion je naša končna destinacija, cilj in namemba potovanja. Mi čakamo pojavitev našega Odrešenika, ki je uničil smrt in razsvetlil življenje. (2 Tim 1,10) Mi ne čakamo lažnih mesij in antikrista, ampak Boga bogov, ki je nad vsemi bogovi. Naše oči so uprte vanj. »Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere. On je zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ, preziral sramoto in sédel na desnico Božjega prestola.« (Heb 12,2)

Potem sledi molitev: **»Gospod, Bog nad vojskami, usliši mojo molitev, poslušaj, o Bog Jakobov!«** In spet sledi zapis »sela«. Na tem mestu si je psalmist vzel

čas za tiho osebno pobožnost, za pogovor z Bogom v molitvi. Kdo je Bog Jakobov? To je Izraelov Bog! Kdo je on? Psalmist pravi, da je Bog naš ščit. **»Naš ščit, glej, o Bog, ozri se na obraz svojega maziljenca!«** Ščit je orožje za obrambo, ne pa za napad. Bog ščiti in varuje svoje maziljence, na katere je izlito olje Svetega Duha.

Potem pa sledi vrhunec celega psalma: **»Da, en dan v tvojih dvorih je boljši kakor tisoč drugih; raje ostanem na pragu hiše svojega Boga, kakor da bi stanoval v šotorih krivičnosti.«** Chráska prevaja, da je bolje biti en dan v vežah Božje hiše kot pa v brezbožnih šotorih. Spurgeon je rekel, da je najslabše Božje boljše kot hudičevvo najboljše. Zato bi bil psalmist raje tudi vratar na pragu Božje hiše kot pa vladar, ki živi brez Boga. Kaj so vaše sanjske počitnice? Morda poležavanje na Havajih? In to tisoč dni, ki jih omeni psalmist, kar je skoraj tri leta? Psalmist ne bi zamenjal s takšno ponudbo. Raje preživi en dan v cerkvi kot pa tisoč dni na Havajih.

In konec: **»Zares, sonce in ščit je**

Gospod Bog, milost in slavo daje Gospod, ne odreka dobrine tistim, ki hodijo v popolnosti.« To je edino mesto v Svetem pismu, kjer je Bog nedvomno imenovan »sonce«. To pa zato, ker on sveti in razsvetljuje naše poti, tudi v solzni dolini. On je tudi naš ščit. Sonce je za srečne in vesele dni, ščit pa za nevarne in težke dni. Sonce je nad nami, ščit pa okoli nas. Naš Bog se stalno prilagaja našim potrebam. V temi mi postane sonce, v opoldanski sončni pripeki pa ščit. (D. Guzik) Zato je z njim prijetno in varno potovati. Pa ne le to. On mi daje tudi milost in slavo. Ne odreka mi dobrin, ker je dober. Svoje milosti mi ne prodaja. Ne ponuja je na licitaciji, na dražbi. Svoje milosti nikoli ne vzame nazaj. Moj Bog je največji darovalec in najboljši odpuščajoči Oče. Milost in slavo daje brez denarja in ne glede na moje zasluge. Milost je prvi Božji dar, slava pa je njegov zadnji dar. Kajti brez milosti ne bi bilo niti Božje slave. Tega ne moremo ločiti narazen. (Spurgeon) »Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo

hvalil.« (Ef 2,8-9)

Resnična zgodba govori o materi, ki je prišla Napoleona prosit, naj pomilosti njenega sina. Cesar in vojskovodja Napoleon pa ji je odvrnil, da je mladenič dvakrat storil kaznivo dejanje in da si po pravici prava zasluži smrt. Mati pa je mu je rekla: »Ampak jaz ne prosim za pravico, ampak za milost!« Cesar ji je odrezavo odvrnil: »Ampak vaš sin ni vreden milosti in si milosti ne zasluži!« Mati pa je s solzami nadaljevala: »Res je, ampak če bi si pomilostitev zaslužil, potem milost ne bi bila milost. Zato je vse, kar vas prosim, prošnja za milost!« Napoleon Bonaparte je obnemel. V zraku je bila napetost pričakovanja. Čez čas pa je izjavil: »No, potem se bom pa vašega sina usmilil in mu prizanesel.«

Komu Bog ne odreka dobrin? Psalmist pravi, da tistim, ki hodijo v popolnosti. Kaj pa je popolnost? Popolnost je sad Duha, ki pa je ljubezen, kajti ljubezen je vez popolnosti. Psalmist zaključi z besedami: »**Gospod nad vojskami, blagor človeku, ki zaupa vate.**«

Katja Brkič Golob,

vodja slavnice skupine in
cerkvenega mešanega
pevskega zbora,
vodja najstniškega
verouka, pridigarica,
teologinja in
psihologinja

Pridiga o veri in zaupanju Bogu

Nek pastor je rekel: »Ni mi všeč beseda vera. Pa ne zato, ker ne bi imela vrednosti, ampak zato, ker jo dostikrat narobe razumemo in jo napačno interpretiramo.«

Nekateri mislijo, da je vera to, da popolnoma izklopiš svoj razum in delaš nelogične stvari. Nekateri se imenujejo »ljudje vere« in se smatrajo za tiste, ki verjamejo v nemogoče stvari, ki niso skladne z logiko. Taki ljudje pravijo, da ne potrebujejo dokazov. Taki ljudje ignorirajo resničnost. Dostikrat slišimo

nasvete, kot so: »Veruj v Boga, izklopi razum, pa bo vse v redu!« To se sliši kot zelo duhoven nasvet, vendar lahko hitro zapademo v napačno razumevanje vere in se postavimo v pasivno vlogo, v kateri samo čakamo na Božjo rešitev, brez da bi tudi sami vložili kaj truda. **Biblična vera torej ne pomeni verovati brez dokazov, ampak je biblična vera zaupanje v Boga.**

Po drugi strani pa kristjani dostikrat dobivamo očitke, da verjameмо v Boga, ki ga ne vidimo in da naša vera temelji na domišljiji. Včasih pa se nam lahko zgodi, da nimamo dovolj podatkov ali pa ne vidimo cele slike in se potem zmotno odločimo, da neka stvar ne

obstaja in jo označimo za izmišljotino.

- Ali ste vedeli, da več kot 50% ljudi na svetu še ni imelo telefonskega pogovora ali klica?

- Ali ste vedeli, da je totalna teža vseh mravelj na svetu približno enaka totalni teži vseh ljudi na svetu?

- Ali ste vedeli, da v 80 letih preučevanja več kot 200 000 nojev ni niti eden zakopal svoje glave v pesek?

Ko so ta vprašanja vprašali ljudi v ZDA in jih prosili, naj se odločijo, če so prebrana dejstva resnica ali izmišljotina, je večina ljudi odgovorila, da gre za izmišljotino in da to ne drži; dodali pa so komentarje, kot so: »Pa saj vendar vsi vemo, da noj tišči glavo v pesek.« Ampak temu očitno ni tako!

Ljudje smo tako zelo prepričani v neka svoja prepričanja, ki pa ni nujno, da so resnična. S tem kratkim in nazornim primerom želim poudariti, da se tudi kristjanom večkrat očita, da beremo pravljice, izmišljotine, ko beremo Sveto pismo, kjer so opisani tudi čudeži. Toda če mi ne poznamo vseh dejstev, to še nujno ne pomeni, da neka stvar ne obstaja. Morda smo

samo mi omejeni. Zato so očitki kristjanom, da Boga ni in da je vera vanj nesmiselna, neumni, saj ti ljudje ne poznajo vseh dejstev.

Jezus hodi po vodi

In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam. Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!« Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si

podvomil?« In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.« (Matej 14, 22-33)

Kontekst:

Pripoved prikazuje nazadovanje od čudenja v dvom in iz dvoma v nevero, iz nevere pa nazaj v vero in zaupanje.

Dvom na pol poti med nevero in vero je prehod, ki je nujen za vse. Za odraslo vero je nujno potrebno, da neverujoči dvomi o svojem neverovanju in da verujoči dvomi o svojem verovanju; slepi dogmatizem namreč preprečuje dostop do resnice.

Še preden pa se lotimo našega razmišljanja, naj namenim nekaj besed Galilejskemu jezeru, o katerem pišejo evangelisti. Ob Galilejskem jezeru so se nahajala številna velika mesta, kot so Betsajda, Kafarnaum ... Ob Galilejskem jezeru je Jezus naredil največ čudežev, tam je Jezus javno deloval skoraj tri leta. V evangelijih dostikrat beremo, da gre za t. i. Genezareško ali pa Tiberijsko morje, a gre v resnici za isto jezero. Tudi sicer je Galilejsko jezero

veliko jezero, s površino 170 km², največja globina pa je okoli 60 m. Posebna značilnost Galilejskega jezera so močne nevihte, ki se tam razvijajo, in lahko pridejo povsem iznenada, so pa celo življenjsko ogrožajoče. Jezero namreč obdajajo visoke gore, hladen zrak, ki prihaja s teh visokih gora pa se zmeša s toplim zrakom, ki prihaja z jezera; prav tako tam pihajo vetrovi, ki povzročajo močno valovanje jezera. Zaradi takšnih vodnih tokov v tem jezeru živi ogromno rib. Zato je ribičija osnovna dejavnost okoliških prebivalcev.

To, da je Jezus deloval ravno ob Galilejskem jezeru, ni naključje. Jezus je moral delovati ob Galilejskem jezeru, da se je spolnilo preročstvo iz knjige preroka Izaija, ki pravi: »V preteklih časih je ponižal Zábulonovo deželo in Neftálijevo deželo, v prihodnjih časih pa bo povzdignil pot ob morju, Transjordanijo, pogansko Galilejo.« (Gre za opis pokrajine, v kateri se nahaja tudi Galilejsko jezero).

Zdaj pa se sprehodimo med vrsticami evangelija. Za razumevanje tega odlomka je ključno razumevanje predhodnega odlomka, ki govori o čudežu, ko je Jezus nasi-

til 5000 mož (in žena in otrok). Ta dva odlomka sta namreč povezana in skupaj tvorita smiselno celoto.

Kako se obnašam do bližnjih?

Na začetku smo prebrali, da je Jezus učence primoral, da so šli v čoln in na drugo stran. To, da je učence »primoral«, je težak izraz. Pomislili bi, da je Jezus zelo krut in strog, ampak v resnici gre za Jezusovo pedagogiko, vzgojo, ki jo lahko razumemo le, če beremo Sveto pismo v kontekstu, če upoštevamo sobesedilo.

V Svetem pismu so stvari dane v nek vrstni red, in sicer po smislu, zato ni kar tako, po naključju, v predhodnem odstavku zapisano, kako je Jezus nahranil več tisoč glavo množico ljudi. Vemo, da je Jezus naredil velik čudež, ko je nasitil lačne. Vemo tudi, da so Jezusovi učenci odganjali ljudi proč od Jezusa in mu celo svetovali, naj množice odpusti. Potem, ko je Jezus naredil čudež s kruhom in z ribami, pa so zablesteli tudi učenci. Takšnega čarobnega trenutka niso hoteli zaustavi, saj so množice Jezusa hvalile zaradi njegovega čudeža s kruhom ter

mu izkazovale čast. Odziv naroda na čudež s kruhom in z ribami je imel za posledico to, da so želeli Jezusa imenovati za preroka in ga na vsak način postaviti v vlogo političnega vodje, kralja. Učenci pa so to, sicer zelo nevarno razmišljanje, sprejeli, kar pomeni, da v resnici niso razumeli glavnega namena tega čudeža. Zato je Jezus vedel, da jih mora oddvojiti, da ne bi navdušenje naroda prevzelo tudi njih. Da jih ne bi čudež zavedel in bi tudi oni nasedli želji množice. Učencem je prijalo, da Jezus postaja nacionalni heroj. Zgrešili pa bi bistvo Jezusovega poslanstva.

Kakšna ironija! Isti učenci sprva odganjajo množice proč od Jezusa, potem, ko Jezus naredi čudež, pa tudi njim godi, da hvalijo njihovega učitelja, in bi radi tudi oni sami postali prepoznavni. Lahko bi se ujeli v hudičevo zanko. Zaradi tega je zapisano, da jih je Jezus »primoral« ite na drugo stran jezera, ker so se upirali in so želeli požeti slavo za čudež, ki pa ga je itak naredil Jezus. Hoteli so biti v centru pozornosti, ker so smatrali, da so tudi oni zaslužni za tak čudež. Duhovni sovražnik lahko

celo sam Božji čudež izkoristi v svoj prid in v naš padec. Zato jih Jezus »primora«, da tak kraj zapustijo.

Tako je tudi z nami. Ko suvereni Gospod nekaj naredi, to radi pripišemo sebi. Ko se zgodi nekaj spektakularnega, kar koristi tudi nam, se takoj povzdignemo na piedestal zmagoslavja kot zaslužni. V resnici pa moramo iti na preizkus naše vere, na odprto viharno morje, da spoznamo, kako majhni in nemočni smo ter odvisni le od Boga. Zato gremo skozi preizkušnje. One niso kazen, ampak vzgoja za blagoslov.

Jezus učence v pravem trenutku pošlje stran. Če bi ostali tam le še nekaj časa, bi podlegli. Zato jih pošlje »testirat njihovo samozavest« na odprto morje. Če bi ostali še minuto dlje, bi se popolnoma prevzeli, postali bi ponosni in polni sebe, zato jih Jezus odslovi, kar je njegova precizna pedagogika, vzgoja. Prav tako vidimo Jezusovo ponižnost, kajti on ne želi, da se ga povišuje, ker je naredil čudež, ampak vse pripisuje Božji slavi.

Včasih Jezus tudi nas primora, da se odlepimo od svoje prevzetnosti in takrat pristanemo na trdih tleh.

Da nam v glavo ne udari človeška slava. Jezus tega ne počne, da bi nas kaznoval, ampak zato, da bi naša vera zrasla v zrelo vero.

Sredi katere nevihte sem se znašel?

Prebrali smo, da so se učenci peljali na drugo stran jezera, najverjetneje na zahodno stran, verjetno pa so nameravali priti v drug kraj, na vzhodni obali, bližje Betsajdi, a jih je veter primoral, da so skrenili s poti in odpluli proti zahodu.

Kolikokrat v življenju se nam zgodi, da nas veter neviht primora, da moramo obrniti smer? Ko imamo že neke načrte, sanje, upe, a potem vse to pade v vodo in se raztrešči pred našimi očmi. Kateri veter je uničil naše sanje? Kateri veter je razblinil naše načrte?

Nadalje, morje v biblični misli predstavlja sile kaosa, ki so vedno zastrašujoče, vendar pod kontrolo Boga Stvarnika. To ni prvič, da so šli učenci v čoln in se znašli v nevihtnem vremenu. Enako se zgodi že v 8. poglavju. Verjetno pomislimo, da bi se odrasli možje, ki so tudi ribiči, mogli zlahka spopasti s takim vremenom, saj so poznali razmere, vendar temu ni

bilo tako. Vedeti moramo, da so bili učenci Judje. Judje pa so verjeli, da morje predstavlja mesto kaosa. Tudi v 1. Mojzesovi knjigi beremo, da je Božji duh vel nad vodami, zemlja pa da je bila pusta in prazna, medtem ko se je tema razprostirala nad globinami. S tem je opisan kaos, ki je vladal na svetu.

Nič kolikokrat so morali učenci v svojih otroških letih recitirati Toro in poznati odlomke o krutosti vodá. Rabini so učili, da je voda mesto kaosa, ki se ga je potrebno izogibati, zato ne čudi, da so bili učenci prestrašeni.

Pa ne samo, da je vreme postalo nevihtno. Tudi znočilo se je, kar je v tem sobesedilu simbol obupa. Prepričani so bili, da so ostali sami, saj tudi Jezusa ni bilo z njimi; tistega, ki se imenuje Emanuel, kar pomeni Bog z nami. Kot smo prebrali, so bili učenci primorani sami odpluti na odprto morje. V prvi nevihti, v 8. poglavju, je bil z njimi Jezus, tokrat pa ne.

Kdo od nas se še ni znašel v krizi nevihte? Kot posamezniki in kot Cerkev poznamo take stiske in preganjanja. Ali pa, ko verniki izgubimo bitko proti smrtonosne-

mu raku in imamo občutek, da smo se znašli v temi, sredi pogubnih valov trpljenja in žalosti. Ali pa, ko doživljamo krivice in ljudje o nas zahrbtno govorijo.

Prebrali smo tudi, da je pihal nasprotni veter, kar spet označuje simbolično govorico. Pisec hoče povedati, da se v človekovih stiskah dostikrat pojavlja nasprotni veter, ki pa v tem konkretnem odlomku označuje nasprotnega duha, to je hudiča, ki kot sovražnik udarja proti človeku ter plaši s strahom smrti in dviguje valove morja proti človeku. Noben kristjan ni imun na takšna izkustva. To je daleč od t. i. pogubnega evangelija prosperitete, ki obljublja blagostanje na vseh področjih življenja. Še ena beseda, ki je v odlomku navedena, potrjuje čas stiske. Piše, da so bili učenci prestrašeni. Če pogledamo v izvirnik, ta beseda označuje več kot samo psihološki strah, kajti beseda *basanikso* pove, da so bili zelo prestrašeni, saj jih je strašil celo hudič in jih prepričeval, da jim več ni nikakršne pomoči. Kolikokrat tudi nas hudič na tak način ustrahuje, ker nas želi prepričati, da smo povsem nemočni in da nam ni pomo-

či. Da bi zapadli v obup in izgubili voljo do življenja.

Opisano je tudi, da so čoln premetavali valovi. Za glagol »premetavati« je uporabljen grški izraz, ki v dobesednem prevodu pomeni »preizkusni kamen«. Kaj to simbolično pomeni? Preizkusni kamen se je v tedanjem času uporabljal za brušenje zlata, zato so mu rekli tudi »brusni kamen«. Z njim so preizkušali zlato in spraskali z njega tisto, kar ni bilo dragoceno, kar še ni bilo obdelano in dovolj bleščeče. Pisec želi povedati, da jih je nevihta, ki se je zaletavala v njihov čoln, brusila in preizkušala njihovo vero zaupanja v Boga. Gre za simbolni pomen. Pisec želi povedati, da nas stiske prečiščujejo in meljejo trdoto našega srca. Ne gre za Božjo kazen, ampak gre za vzgojo, da bi imeli zrelo vero. Pred tem so bili učenci trdosrčni, saj so želeli lačne množice odpustiti, jih odgnati proč od Jezusa. Takoj po tem pa so se že znašli v preizkušnji, čigar namen je bil »zbrusiti njihovo trdosrčnost«, da bi se v njih lesketalo dragoceno zlato vere (1 Pt 1, 6-9; Rim 5,3-5). Kolikokrat sem trdosrčna v svojem obnašanju in

uporna v svojih odločitvah. Vsi moramo občutiti brusilni kamen, da postanemo gladki, voljni, dovezetni, brez štrlečih, grobih in ostrih izrastkov, ki niso v čast Jezusovemu učencu.

Velikokrat so besneči valovi okoli nas tako hudi, da mislimo, da se iz takšne stiske več ne moremo rešiti. Da je vsega konec. Mnogo mladih ljudi si vzame življenje, ker več ne zmorejo stati pokončno v tem svetu.

Ne vem, v kakšni stiski si se znašel? Ne vem, kako močno besnijo smrtonosni valovi okoli tebe? Morda ti bolezen načenja življenje ali pa si utrujen in naveličan življenja? Morda se bojiš osamljenosti, starosti, smrti, pekla? Morda greš skozi valove krivic, izdajstev, zlorab ...? Morda te nasprotni veter žene v napačno smer? Morda imaš težave v zakonu ali pa so šli otroci svojo pot? Morda si ostal brez zaposlitve? Ali pa ti je smrt iztrgala ljubljeno osebo? Morda se te loteva tesnoba, žalost in se tvoje življenje lomi pod težo valov?

Tudi učenci v čolnu so se znašli v takšnem položaju. Dragi prijatelj, brat in sestra, obstaja rešitev. Sveto pismo nam ponuja recept in

rešitev. Zato želim, da pogledamo štiri ključne točke, ki nam lahko pomagajo, ko se znajdemo sredi nevihte.

Na katero goro se povzpenjam?

Prva stvar, ki je pomembna in je bila omenjena v tem odlomku, je gora.

Prebrali smo, da je Jezus učence poslal veslat na drugo stran jezera, sam pa se je povzpel na goro, da bi tam na samem molil. Jezus je očitno želel biti v skupnosti s svojim Očetom. Zanimivo, da je ta zapis o Jezusu, ki na samem moli na gori, v Matejevem evangeliju edini, poleg tistega o Jezusovi molitvi v Getsemanskem vrtu, ki prav tako opisuje Jezusa, ko moli na samem.

Zapisano je tudi, da se je zvečerilo in da je bil tam sam. Vendar Jezus je v Očetovi luči, zato zanj ni teme. Ta podoba Kristusa na gori je v resnici predstava njegovega dejanskega vnebohoda, kajti učenci so bili v čolnu sami, on pa je bil na gori – v skupnosti z Očetom.

Gore imajo v Svetem pismu poseben pomen. Gre za tipičen verski simbolizem, ki ga Judje dobro

razumejo. Matej piše Judom, zato poudarja, da je šel Jezus na goro. Judje so namreč verjeli, da so bili tisti, ki so šli na goro, bližje Bogu, ki kraljuje v nebesih, kajti tudi Bog se jim je večkrat razodel ravno na vrhu gora.

V Stari zavezi večkrat vidimo, kako so se voditelji Izraela povzpenjali na gore: Mojzes je bil na gori Horeb, ko se je srečal z gorečim grmom, iz katerega se mu je razodel sam Bog in mu rekel: »Jaz sem, ki sem!« Pa na gori Sinaj, ko je dobil deset Božjih zapovedi. Tudi prerok Elija je bil na gori Karmel, ko se je nanj spustila Božja slava in se je Bog razodel ter porazil vse Baalove preroke. David je pisal o gori Sion, na kateri je zgradil tempelj. Tudi Jezus je pridigal na gori, imenovani »gora blagrov«, prav tako pa se je trem učencem razodel na gori preobrazbe, bolj svetel kot sonce, med Mojzesom in Elijo.

Obstaja še ena pomembna gora, gora Kalvarija ali Golgota, kjer je dal Jezus svoje življenje kot odkupnino za nas, da lahko mi živimo. Pomembno je, da kristjani tretjega tisočletja ne pozábimo na goro Kalvarijo. Zaradi te gore nam več

ni potrebno plezati na vrh gore kot je to moral Mojzes, Elija, David, kajti z goro Kalvarijo se je sam Bog približal človeku. To pomeni, da več ne rabimo zgubljeni časa s plezanjem na oddaljene vrhove gora, da bi se srečali z Bogom. V Stari zavezi se je Bog razodeval na vrhovih gora, v Novi zavezi pa se Kristus s svojo smrtjo približa tudi najmanjšemu človeku. Morda misliš, da si nepomemben in da te nihče ne potrebuje in ne ljubi? Potem se motiš, kajti Kristus se je s svojim prihodom na zemljo približal vsem.

Gora je torej prisposodba skupnosti z Bogom, skupnosti z Očetom. Gora prisposodablja molitev. Kristjani moramo hrepeneti po skupnosti z Bogom, z našim Očetom. Molitev pa nam je vedno na razpolago. Zato se ne rabimo spraševati, ali moramo moliti. Molitev ni prisila, molitev mora postati užitek. Še več, naše darovanje. Molitev ni obveznost, ampak prednost in dar. Molitev je hrepenenje našega srca, kajti v molitvi lahko izpovemo svoje tegobe in radosti.

Na katero goro plezamo danes mi? Za katero goro sem zamenjala goro molitve? Ali je to gora kari-

ere, sebičnosti, ponosa? Morda gora mrtvih bogov? Ali pa zavoženih odnosov? Neizpolnjenih sanj? Nepotrebnih hobijev? Na katero goro plezam? Kaj je moj cilj? Naj kaj in na koga je usmerjen moj pogled? V psalmu 121,1 psalmist pravi: »Svoje oči vzdigujem h goram: od kod bo prišla moja pomoč?«

Dragi prijatelj, ko se znajdeš sredi nevihte, dvigni svoj pogled h goram, kar pomeni, da zaupaj svojemu Bogu, in se v molitvi pogovarjaj z njim. Izpovej mu svojo stisko, kaj te teži, kajti gora odrešenja se je spustila k nam, ko nas je Kristus na Kalvariji odkupil, zato prihaja naša pomoč od Boga samega.

V katerem čolnu sem?

Pomembno je tudi s kom se družim. Ko smo ljudje v stiskah, smo dosti bolj ranljivi in prepogosto tudi preveč zaupljivi. V tegobah se oklenemo prvega človeka, ki nas je pripravljen poslušati, in zgodi se, da ne prepoznamo njegovih motivov, zato nas lahko ti isti ljudje hudo prizadenejo in izdajo. Čoln ima v Svetem pismu poseben pomen. Je simbol skupnosti, pros-

tora (območja) vere. Na čolnu ni izhodov; ali obrežje dosežemo ali pa potonemo. Čoln je simbol občestva Cerkve. Zelo pomembno je, v kakšni skupnosti sem, kdo so moji bratje in moje sestre. Bratje in sestre so samo tisti, ki izvršujejo Očetovo voljo, kar pomeni tisti, ki ljubijo.

Zakaj se kristjani imenujemo bratje in sestre, čeprav nismo v krvnem sorodstvu? Gre za simboliko povezanosti med nami. Pravi brat in prava sestra čutita bolečino drug drugega. Ko se kristjani znajdemo v stiskah, potem moramo udejanjati nasvet Božje Besede: »Veselite se s tistimi, ki se veselijo, in jokajte s tistimi, ki jočejo. (Rim 12, 5)

Ko ti je težko, ti bo tvoj brat stal ob strani, molil bo zate, jokal bo s tabo, poslušal te bo in te tolažil. To je delal tudi Jezus. Tolažil je žalostne in krepčal obnemogle.

Skupnost vernikov je duhovna družina, ki jo imamo kristjani. Božja Cerkev je razširjena po celem svetu in čoln, o katerem piše evangelist Matej, je prispodoba celotne univerzalne Božje Cerkve. Zate in zame pa to pomeni, da se morava nasloniti na domačo

Cerkev, na brate in sestre, ki jih imava ob sebi. Ali ni čudovito, da nismo sami? Dostikrat me kdo vpraša, zakaj je potrebno hoditi v Cerkev, češ, da Sveto pismo itak lahko beremo doma, in da lahko doma tudi molimo. Drži, vendar doma ne slišimo Božje besede na tak način in nismo v skupnosti z drugimi. Lažje je brati Sveto pismo doma na kavču, ko se ni treba prilagajati drug drugemu, težje pa se je podrežati in se prilagajati drugim. Toda čar vsake zrele skupnosti je prav prilagajanje. Če nisem v skupnosti, ne morem služiti. In ne morem niti ljubiti. Zato je potrebno hoditi v Cerkev, ki je Božji izum. Če me kdo nagovarja, naj skupnost zapustim ali pa se od nje oddaljim, tak ni moj brat ali sestra, ker ne izvršuje Očetove volje.

Če pozorno preberemo, vidimo, da je Peter hodil po vodi sam. In ko je izgubil svoj fokus, ko ni več gledal na Jezusa, je padel, ker ni imel opore. Ni se mogel nasloniti niti na brata ali sestro, ki so ostali v čolnu. Star rek pravi, da je v slogi moč.

Prebrali smo, da je veter ponehal šele takrat, ko sta oba, Jezus in Peter, stopila v čoln. Veter bi lah-

ko prenehal že prej, pa ni. Mir in varnost je le v čolnu Cerkve. Pisec občuduje Petrovo vero, a je vseeno, bolj kot vera sama, naglašena moč skupnosti. Ko se znajdeš v stiskah in ti je težko, se opri na brata ali sestro, kot naroča Pavel vernikom v Tesaloniki: »Zato tolažite drug drugega in drug drugega izgrajujte, kakor to že delate. In še Opominjamo pa vas, bratje: opozarjajte tiste, ki nočejo delati, tolažite malodušne, podpirajte slabotne, bodite potrpežljivi z vsemi.«

V kateri čoln rad vstopam? Ali v čoln športnih društev? Ali morda v čoln novih duhovnih alternativ? Morda v čoln avanturizma? Kateri čoln predstavlja mojo družbo in zanimanje? V katerem čolnu se dobro počutim? Brez skupnosti bratov in sester, brez Cerkve, kristjan ne more preživeti, kajti sam kristjan sploh ni kristjan. (Tertulijan)

Od kod bo prišla moja pomoč?

a) Od njega, ki je kruh življenja

Da bi lažje razumeli, moramo spet pogledati predhodni odlomek. Mi ne kličemo h kateremukoli bogu, ampak se zatekamo k Bogu, ki je

kruh življenja.

V predhodnem odlomku je opisan Jezusov čudež, ko je nasitil 5000 mož, z ženami in z otroki. Gre za simboliko. Tudi danes daje Jezus kruh. Kruh je simbol življenja, preživetja. Jezus je ta, ki daje kruh. Bog se razodeva kot kruh življenja že v stari zavezi, vendar na bolj indirektnen način. Spomnimo se preroka Elija, ki se depresiven, zaradi zlobe Ahaba in njegove žene Jezabele, poda v bodičevje puščave, potem pa mu Gospodov angel reče: »Vstani in jej!« Ozrl se je in glej, pri njegovem vzglavju je bil hlebček na vročem kamenju pečenega kruha in vrč vode.« (1 Kr 19,5)

Ta moč ga je opremila, da je lahko hodil do gore Horeb. Vstal je, jedel in pil in v moči tiste jedi je potoval štirideset dni in štirideset noči do Božje gore Horeb. Ko se znajdemo v stiskah, ne molimo kateremu koli bogu, ampak k Bogu, ki je izvor življenja in moči, ki daje kruh, ko smo slabotni. Prav to dokažemo z obhajanjem Gospodove večerje, ko v veri zaužijemo kruh, ki prisposodablja Jezusa, ki je pravi in živi kruh iz nebes.

Če bi Jezusovi učenci po čudežu

nahrantve s kruhom ostali tam in se veselili čudežu, bi se ta čudežni kruh spremenili v »Herodov kvas«, saj so množice hotele zaradi čudeža Jezusa razglasiti za kralja. To je učencem ugajalo, ni pa bilo skladno z Jezusovim poslanstvom izvrševanja Očetove volje. Jezus čudežnega kruha ni uporabil zato, da bi jih zadržal in jim vladal kot kralj, ampak je raje postal služabnik kruha, ki se daje, lomi za nas na križu Kalvarije.

b) Od njega, ki je vstajenje

On je Bog, ki ni mrtev, kajti vstal je od mrtvih, zato lahko kličemo k njemu. To je v prebranem odlomku lepo prikazano. Pravi, da se je zvečerilo, stemnilo, kot se je tudi takrat, ko se je Jezus daroval kot kruh večnega življenja na križu. (26,20-29)

Jezus je zgoraj na gori, kjer moli na samem, mi pa smo v noči tu spodaj, na morju, kjer sami veslamo. Čeprav je videti, da smo sami, nismo sami, kajti on je po Svetem Duhu vsepovsod prisoten. Še več, on moli za nas pri Očetu, on posreduje na Očetovi desnici za nas. Prebrali smo tudi, da se je to zgodilo ob četrti nočni straži. V Svetem pismu je vse zapisano z

nekim namenom. Tudi četrta nočna straža ima simbolno govorico. To je od treh do šestih zjutraj. Učenci so se borili z nevihto sredi temne noči, luč dneva pa je bila še daleč. A ravno v tej zgodnji jutranji uri je prišel Jezus na pomoč, rešiti svoje. Ta jutranja ura je predstava ure Jezusovega vstajenja. (28,1) Pisec hoče povedati, da jim na pomoč prihaja Vstali Kristus, kot bi šlo za preroško besedo. Bog, ki rešuje v jutranjih urah, je kot tak opisan tudi v stari zavezi. Na primer: »Ob jutranji straži je GOSPOD v ognjenem in oblačnem stebru pogledal na egiptovsko vojsko in jo zbehal.« (2 Mz 14,24) »Bog je v njegovi sredi, ne bo omahovalo, Bog mu bo pomagal ob nastopu jutra.« »Proti večeru, glej, strahota, pred svitom je ni več.« (Iz 17,14)

Med tretjo in šesto uro se začne noč spreminjati v jutro. Kakšna simbolika. Vstali Kristus nam stalno prihaja na pomoč; on je na naši strani. Mi ne molimo mrtvemu bogu, ampak molimo tistemu, ki daje kruh življenja in tistemu, v katerem je vstajenje in hkrati večno življenje, kajti on prihaja v svitu novega jutra rešiti svoje.

c) Od njega, ki je gospodar nad stvarstvom

Mi molimo Bogu, ki je gospodar nad stvarstvom. To ni katerikoli bog; njemu so pokorni vetrovi in morje. »Tedaj je vstal, zapretil vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina.« Naš Bog ima vse pod kontrolo. On skrbi za vrabčke na nebu in umirja vihar; kako ne bi skrbel za nas? Lahko smo pomirjeni, kajti on je gospodar nad stvarstvom.

d) Od njega, ki pomirja strah

Ljudje se bojimo mnogih stvari; bojimo se za svoje življenje, bojimo se tujcev, terorizma, smrti, bojimo se bolezni, kriminala, AIDS-A ... Problem današnje družbe je v tem, da nas je stalno strah. Smo kronično ustražovana generacija. Bolj ko nas je strah, večja je verjetnost, da bomo prizadeli druge in jim škodovali, saj se želimo zaščititi. Stalno se sprašujemo: Ali me ljubi? Ali bom umrl? Ali mi bo ta človek škodoval? Ali bom izgubil svojo službo? Ali bom na dopustu doživel teroristični napad? Ali bom izgubil denar? Ali bo moj otrok zdrav?

Pastor Harry Merson Fosdick je zapisal: »Strah zaslužnjuje, vera

osvobaja; strah paralizira, vera daje moč; strah demoralizira, vera opogumlja; strah nas dela bolne, vera nas zdravi; strah nas dela neuporabne; vera nas opremi za služenje; in končno, strah pušča brezup v naša življenja, vera pa se raduje v Bogu.«

Vsi se nečesa/nekoga bojimo. Bojimo se padcev, izgub, zavrnitev, prihodnosti; bojimo se, kaj bodo ljudje govorili o nas. Vsi imamo strahove. Vendar Boga naši strahovi ne presenečajo. Če bi v Svetem pismu prešteli stavek »ne bojte se«, bi ugotovili, da je to zapisano 366-krat, kar pomeni za vsak dan posebej in še za prestopno leto. Ali ni to čudovito? Človek bi pomislil, da bo 366-krat napisano, naj se ljubimo med seboj, ne pa, naj se ne bojimo. Bog ne želi, da bi njegovi otroci živeli v strahu: »Ali ti nisem ukazal, krepak in odločen bodi? Ne boj se in se ne plaši; kjer koli boš hodil, bo s teboj GOSPOD, tvoj Bog.« (Joz 1,9) Jezus je prav tako učence, ki so mislili, da je on prikazen, takoj opogumil in jim rekel: »Bodite pogumni, ne plašite se, jaz sem.« To je naš Bog, ki pomirja globoke strahove v naši notranjosti.

e) Od njega, ki rešuje

In končno, mi molimo Bogu, ki nas rešuje, kar je tudi dobesedni pomen njegovega imena. Ime Jezus pomeni - Gospod, ki rešuje. Medtem ko se je Peter utapljal v morju, je zavpil Jezusu: »Gospod, reši me.«

Čudež nahranitve 5000-ih spominja na Mojzesa, ki je nahranil Izraelce z mano – z nebeškim kruhom, ko so blodili po puščavi. Prav tako v 14. poglavju 2. Mojzeseve knjige beremo o tem, kako je Mojzes iztegnil roko in so šli Izraelci po suhem: »Tedaj je Mojzes iztegnil roko nad morje in Gospod je gnal morje z močnim vzhodnim vetrom vso noč nazaj.« (2 Mz 14,21) Piše celo, da je pihal močan veter, tako kot je zapisano tudi v Matejevem evangeliju, da je pihal močan nasprotni veter. Tudi Mojzes je iztegnil svojo roko, da so šli čez po suhem, prav tako kot je tudi Jezus iztegnil svojo roko v pomoč Petru. Oboje se dogaja ponoči in v obeh situacijah je Božje ljudstvo v strahu in težavah, a je rešeno.

Jezus je tako predstavljen kot novi Mojzes, ki vodi svoje ljudi skozi mnoge preizkušnje. Zanimivo je

celo to, da evangelist Marko glede učencev pravi, da je bilo njihovo srce zakrknjeno, tako kot beremo tudi v 2. Mojzesovi, kjer pravi, da so imeli Egipčani zakrknjena srca. Tako kot Mojzes, ki je bil na gori, da bi se pogovarjal z Bogom, je to naredil tudi Jezus, ko je bil prav tako na gori.

Iztegnjena roka označuje poseg Boga, ki prime in reši iz velikih vodá vsakega, ki ga kliče. To je naš Bog, ki izteguje svojo roko, da bi nas rešil. Ali si želiš dotika Božje roke?

6. Kaj pomeni hoditi po vodi?

Vsak od nas se je že večkrat znašel pred zaprtimi vrati, pred nemoogočo situacijo. Strah je pomanjkanje vere, vera pa je pogum, da verjamemo v izhod sredi obupa.

V tej zgodbi spet nastopi Peter, ki pravi: »Gospod, **če** si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« Pravzaprav gre pri nas za napačen prevod. Mnogokrat mislimo, da Petrov »če« izraža dvom, a ga v resnici ne. Pravilen prevod glasi: »Gospod, **ker** si ti, mi ukaži, da pridem k tebi.« Torej ne »če si to ti«, ampak »ker si to ti«. Peter definitivno prepozna Jezusa kot

svojega Gospoda, ker ve, da lahko le on hodi po vodi, zato Jezusa prosi, naj mu pomaga, da bi tudi sam postal njegov sledilec v tem. Impulzivni Peter vedno poskuša izražati svojo hrabrost. Jezus pozdravi Petrovo vero, vendar ga hkrati želi naučiti lekcijo, da Peter sodi v čoln – tam, kjer so vsi ostali bratje in sestre. Kajti v čolnu, ki predstavlja Cerkev, smo varnejši. Cerkev skrbi za čist nauk, da ne pride do pokvarjenega kvasu, in za življenje v edinosti, služenju in ljubezni. Ni se dobro ločevati od ostalih, pa čeprav se nekaj zdi kot velik čudež. Kajti ljubezen je vedno nad vsem. Jezus je Petra vrnil v čoln, ne pa, da bi Peter hodil po vodi, in bi s tem povelečeval čudež in izzival ostale učence, ki so bili v čolnu, s čimer bi se Peter pred njimi bahal. Jezus čudež prekine, da ne bi končali v skrajnosti in Petra vrne nazaj v čoln, na realna tla. Prav tako niso začeli hoditi po vodi še ostali učenci, kar vsi po vrsti. Ne smemo biti usmerjeni na čudež, ampak na Jezusa, kajti zapisano je, da je šel Peter k Jezusu. Šele ko so bili vsi v čolnu Cerkve, so se priklonili Jezusu do tal in mu dali priznanje, da je res-

nično Božji Sin.

Če pobrskamo po spominu, smo kot posamezniki gotovo že kdaj »hodili po vodi«, ko smo doživeli nekaj, kar bi bilo sicer nemogoče. Prav je, da nismo »oboževali čudeža«, ampak Jezusa, Božjega Sina

Vsakdo se znajde v nemogoči situaciji. Samski bi se radi poročili, nekdo morda ne more imeti otrok, nekdo drug je resno bolan, nekdo pa zaman išče službo. Sveto pismo nam ne obljublja, da bomo vse to dobili, obljublja pa nam to, kar je rekel Jezus učencem: »Bodite pogumni, jaz sem!« Kajti Jezus, ki hodi po vodi, ni prikazen, ampak Božji Sin, ki ima oblast nad besnečim morjem. Jezus jim ni rekel le, naj bodo pogumni, ampak se jim je predstavil kot »Jaz sem« (Ego amee), kar pomeni »Jaz sem tu zato, da rešujem«. Zato lahko povsem zaupam vanj.

Hoja po vodi ni možna brez poslušnosti Jezusu. V poslušnosti Jezusu je Petru uspelo narediti prvih nekaj korakov. Nasprotni veter, ki označuje nasprotnega duha, hudiča, pa je Petra prestrašil, da je začel toniti. Njegove oči več niso

bile uprte v Jezusa. Koga in kam gledaš, ko se znajdeš v nevihti? Kam so uprte tvoje oči? Glej samo na Jezusa!

Če natančno pogledamo izvirnik, vidimo, da Petru v resnici ni primanjkovalo vere. Peter je v bistvu rekel: »Ker si ti Gospod, naj hodim po vodi in pridem k tebi.« Petrova velika želja je bila biti z Jezusom, ne pa delati atrakcije in akrobacije na vodi. Petra je gnala gorečnost. Gnala ga je ljubezen. Tako močno si je želel priti k Jezusu, da ga sprva niso motili ne valovi ne nevihta. Kakšna gorečnost! Kako pa je z mojo gorečnostjo? Kako redna sem pri obiskovanju bogoslužij v cerkvi? S kakšnim srcem darujem finančne darove pri kolekti v cerkvi? Ali si res želim biti z Jezusom? Ali mi on pomeni vse v vsem? Zakaj si je Peter želel biti z Jezusom? Ker je vedel, da edino Jezus lahko umiri nevihto v njegovi nemirni duši.

Zanimivo, da ljudje zelo radi rešujemo svoje probleme sami, namesto da bi računali predvsem na Boga. Preveč časa posvečamo okoliščinam, premlevamo svoje probleme, kličemo drug drugega,

zaupamo dolgotrajnim razgovorom, namesto da bi se obrnili na Boga.

Potem sledi krik Petrove duše, krik bitke za življenje: »Gospod, reši me!« Peter ni uporabil imena Jezus, niti ni uporabil izraza Rabi ali učitelj, ampak ime »Gospod«. Gospod je naziv (titula), ki Jezusu priznava njegovo avtoriteto in kontrolo nad vsem. Ta Petrov krik je v resnici krik celotnega človeštva, ki tone v temi brezupa. In Jezus je stegnil svojo roko in Petra potegnil iz brezna. Jezus je edino upanje sveta.

Jezusova opazka, ko Petra imenuje malovernež, zveni zelo kruto. Vendar ni logično, da bi Jezus Petra imenoval malovernež, saj je imel v resnici vero edino on, ko je hodil po vodi naproti Jezusu. Jezus Petra ni karal, niti mu ni očital, da ima premalo vere. Nasprotno, Jezus mu je s tem rekel: »Peter, kako to, da lahko sploh dvomiš v mojo ljubezen, ki jo imam do tebe? Kako to, da si izgubil zaupanje vame, ko pa te nisem še nikoli pustil na cedilu?« Petra ni potopil strah, ampak njegovo nezaupanje v Jezusovo zve-

stobo. William James je rekel: »Vera je sila življenja, in če je ni, življenje propade.«

Jezus nikogar ne pušča na cedilu. Zato pogumno, brat in sestra, stopi v besneče valove življenja, kajti ob sebi imaš največjega zaupnika – Jezusa.

Bog od nas ne zahteva nemogočih stvari. Vera ni odsotnost strahu ali pa dvoma, ampak je pogum, da gremo naprej, čeprav nas je strah. Vera je to, da se oprimemo roke, ki nam jo ponuja Jezus. To je vera. Nič ni narobe, če podvomimo; vsak človek podvomi. Sveto pismo je polno takih ljudi. Tudi apostol Pavel pravi, da je močan takrat, ko je šibek.

Zanimivo je, da ljudje verjamejo vsem traparijam; horoskopu, tarok kartam, reinkarnaciji, energiji dreves in kristalov, ne zmorejo pa sprejeti obljube, da je Bog ljubezen in da je z nami v naših stiskah.

Ali želiš hoditi po vodi? Pa ne zaradi zbujanja atrakcije in pozornosti, ampak zaradi pričevanja Božje slave. Ko gremo skozi preizkušnje, v resnici hodimo po vodi in se učimo zaupati Bogu. Ne reci, da je tvoja vera majhna, kajti po

vodi hodiš vsakič, ko ohranjaš moralno čistost, čeprav je to v tem svetu smešno in nelogično. In vsakič, ko daš kozarec hladne vode bližnjemu, čeprav se nimaš časa z njim ukvarjati in ti ni preveč pri srcu. In vsakič, ko utrujen od vsakdanjih skrbi prideš na bogoslužje. Vse to je hoja po vodi. Hoja po vodi je, ko lahko sredi mučne kemoterapije in slabosti, skupaj s trpečim Jobom, rečeš: »Jaz vem, da moj Rešitelj živi!« Hoja po vodi je, ko odpuščaš tistim, ki ti delajo krivico.

Hoja po vodi je, ko vztrajaš, čeprav so okoliščine, v katerih si se znašel neizprosne. Hoja po vodi je bila, ko je leta 1871 Horatio G. Spafford v velikem požaru izgubil vse svoje premoženje, nekaj mesecev pred pa mu je umrl komaj dve leti star sin Job, leta 1873 pa je ob brodolomu izgubil ženo in vse štiri hčere, ki so potovale iz ZDA v Veliko Britanijo, a je, dokler je z ladjo plul iz Chicaga proti Angliji, da bi pokopal družino, napisal čudovito himno, ki jo še danes radi pojemo po vsem svetu: »Besneči valovi, ko dvigajo se, mir v duši utira si pot; ko zgubljam vse, kar na tem svetu je, moje

upanje je, le Gospod. V duši mi dobro je, Bogu svoje zaupam srce.«

Prepričana sem, da smo že mnogi hodili po vodi; hoja po vodi pomeni hoditi po veri, kar pomeni, da dovolimo Svetemu Duhu, da on določa naš naslednji korak in nas vodi.

Razmišljanje zaključujem z resnično zgodbo. V nekem ameriškem mestu je prišlo do hudega požara. Oče se je ravno vračal z dela, ko je izvedel, da je v požaru umrla njegova žena, njegova hči pa je ostala zaprta v najvišjem nadstropju bloka, zaprašena v dušečem dimu. Gasilci so lahko okno le odprli, a do nje niso mogli. Deklica se je vsa prestrašena skrivala pod mizo in močno kašljala ter žalovala za svojo mrtvo mamico. Na klice gasilcev se ni odzivala. Potem pa je končno zaslišala očetov glas, ki jo je klical. Slišala je očeta: »Mandy, deklica moja, ali me slišiš?« Sprva je mala Mandy mislila, da sanja, saj je bila prepričana, da je izgubila tudi očka. Ko jo je očka še enkrat poklical, pa se je odzvala. Pritekla je do okna, a ni videla ničesar, razen gostega in zastrašujočega dima. Oče ji je dejal:

»Mandy, vem, da me slišiš in vem, da si tam zgoraj. Zdaj pa me dobro poslušaj; pridi do okenske police, stopi nanjo in skoči, jaz pa te bom spodaj ujel.« Mala Mandy česa takega sploh ni bila pripravljena storiti. Bilo jo je strah. Dejala mu je: »Toda očka, jaz te ne vidim, bojim se.« Oče pa ji je nežno dejal, vedoč da bijejo zadnje minute, preden jo bodo pogoltnili ognjeni zublji: »Mandy, ne boj se, jaz sem, tvoj očka. Ujel te bom, verjemi mi. Tudi če ti mene ne vidiš, vedi, da jaz tebe vidim.« Tako sta se še nekaj časa pregovarjala, nato pa je končno zbrala pogum in skočila. To je bila njena hoja po vodi.

Tudi nebeški Oče nas ujame v svoje roke, ko se znajdemo v nevihtah in ko našo dušo pestijo vroči notranji požari. Čeprav ga ne vidimo, nam ponuja svojo roko, vsak dan znova in znova. Ali se želiš tudi ti danes oprijeti Jezusove roke? Potem se odzovi na njegov glas, ki ti pravi: »Dragi otrok, ne boj se, jaz sem s tabo vse dni tvojega življenja.« In to bo tvoja blagoslovljena hoja po vodi, ki bo obrodila sad zrele vere in ljubezni.

Marija Barborič,

pastoralna delavka in
voditeljica molitvene
skupine v
Evangelijški cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto

Tokrat bom hvalila GOSPODA

V 1. Mojzesovi knjigi v 29. in 30. poglavju je zapis o dveh ženah, ki sta bili tudi rojstni sestri, to sta Lea in Rahela. Lea je bila starejša hči očeta Labana, ki je bila slabovidna (imela je motne oči) in zelo zapostavljena, medtem ko je bila Rahela zelo lepe postave, zalega obraza in tudi zelo priljubljena. Rahela je bila ljubljena v družini, bila je deležna naklonjenosti kot mladenka in ljubezni kot žena, medtem ko je Lea o ljubezni in naklonjenosti lahko le sanjala. Lea je že kot otrok občutila, kaj pomeni

biti zaznamovan s telesno hibo, zaradi katere je bila tako zapostavljena. Namesto ljubezni je bila deležna le pomilovanja, celo od domačih. In kot vsaka mladenka je tudi ona sanjala, da se bo morda le našel človek, ki ne bo videl le njene hibe, ampak jo bo ljubil takšno, kot je. Leta so tekla, a snubca, ki bi si jo želel za ženo, ni bilo od nikoder.

Nekega dne pride v Rahelin in Lejin dom mladenič z imenom Jakob, sin Izaka, njun sorodnik. Jakob je zaradi lastne prevare bežal pred svojim bratom in se znašel ob vodnjaku na posestvu strica Labana, brata njegove matere Rebeke. Tu se je najprej srečal z Rahelo, z mlajšo hčerjo

strica Labana, ki je bila pastirica in je ravno takrat prignala svojo čredo, da bi jo napojila. Že ob prvem srečanju je Jakobu v oči padla njena lepota in verjetno se je že takrat zanjo vnelo njegovo srce.

Jakoba so lepo sprejeli v svoj dom. Ko je nekaj časa bival pri njih, je stric Laban spoznal njegovo marljivost. Jakobu je povedal, da je z njegovim delo zelo zadovoljen, in ga povabil, naj ostane pri njih. Ko so ga vprašali, kaj bi si želel za plačilo, je kar bruhnilo iz njega, da si ne želi ničesar drugega, kot le Rahelo za ženo; zanjo je bil pripravljen delati sedem let. Laban se je s tem strinjal in tako je Jakob delal pri njih sedem let.

Ker je tako močno ljubil Rahelo, so Jakobu leta minila kakor nekaj dni. Napočil je dan, ko je lahko stopil pred Labana in mu rekel: »Daj mi svojo mlajšo hčer Rahelo za ženo.« Pričele so se priprave na poroko. Kako srečna sta morala biti Jakob in Rahela in s kakšnim žarom sta se pripravljala na njun poročni dan. Vendar si lahko predstavljamo tudi, kako se je ob vsem tem počutila Lea. V vseh teh

sedmih letih se ni našel niti eden, ki bi jo zasnubil. Pomagala je peči, kuhati, pospravljati in okraševati za sestrično poroko. Navzven se je kazala vesela, a v srcu je bila zelo potrta in žalostna. Le na skrivnem se je lahko zjokala, saj tako in tako ni imela nikogar, ki bi mogel razumeti njeno bolečino in hrepenenje po sprejetosti in ljubezni. Morda je v svojem srcu tudi sama gojila ljubezen do Jakoba, pa tega ni smela pokazati. V odlomku lahko vidimo Jakoba in Rahelo, kako se vsa srečna pripravljata na poročni dan, in Leo, kako na skrivaj joče in se pomiluje, ter Labana, kako pretkano in zvito pripravlja svoj načrt...

Naposled je napočil dan svatbe; najsrečnejši dan za Jakoba in Rahelo, ko se bosta znašla v objemu njune ljubezni kot mož in žena. Lep sončen dan, kot da se celo sonce veseli te svatbe. Povabljeni so bili vsi možje in žene tistega kraja. Na veliko se je jedlo, pilo, pelo in plesalo. Čestitke so deževale z vseh strani. Ampak zvečer je tast Laban Jakobu v sobo namesto Rahele pripeljal Leo. Ko se je Jakob zjutraj zbudil od opoj-

ne pijače in hotel spet objeti svojo ljubljeno ženo Rahelo, je na vso svojo grozo namesto čudovitih Rahelinih oči zagledal moten Lein pogled. Jakoba je kar odbilo! Pomislimo, kako se je morala ob tem počutiti Lea. Vso noč je namreč poslušala nežne, ljubkovalne besede, ki niso bile namenjene njej, ampak njeni sestri. Vedela je, da ta sladka ljubezen ni namenjena njej, ampak se je kljub temu prepustila Jakobovim objemom. Želela je vsaj eno noč uživati v objemu tistega, ki ga je na skrivaj ljubila. Toda vse je mimo in sedaj vidi svojega ljubega, kako razočarano in jezno strmi vanjo kot v neko prikazen. Jutro je prineslo Lei najhujši možen udarec zavrnitve, z bolečino, ki se ji je globoko zarezala v dušo. Ves razjarjen je Jakob od Lee odšel k svojemu tastu, ki ga je tako grdo prevaral. Ker so na Bližnjem vzhodu svatbe trajale ves teden, je tast jeznemu in razočaranemu Jakobu dejal, naj ta teden dokonča z Leo; nato pa mu bo dal za ženo še Rahelo, za katero bo služil še dodatnih sedem let. In Jakob se je strinjal.

Bog je videl, da je Lea ostala zelo

zapostavljena in da ni deležna moževe ljubezni, zato ji je odprl »naročje«, kar pomeni, da je spočela. Rodila je sina in mu dala ime Ruben ter vesele vzklikala: »GOSPOD se je ozrl na mojo bedo. Zdaj me bo mož ljubil.« (1 Mz 29,32) Iz teh besed lahko vidimo, da se Lea ni vdala. Še vedno je hrepenela in upala, da bo poleg Rahele mož Jakob vzljubil tudi njo. Zrla je v ljubek obraz otroka, ki ga je rodila, in se nadejala moževe naklonjenosti. A je ostala razočarana. Kasneje je rodila še dva sinova in si pri tem delala utvare, da se bo mož bolj držal nje, ki mu je rodila kar tri sinove, še posebej, ker je bila Rahela nerodovitna. Kako je morala biti pobita, ko je spoznala, da ne glede na to, kaj stori in koliko otrok rodi svojemu možu, je zanj še vedno nepomembna in nevredna ljubezni. Znova je spočela in rodila četrtega sina. Ko ga je gledala in premišljevala, kako bi mu dala ime, si je mislila: »Že kot otrok sem bila zapostavljena, odrinjena, možu sem bila celo podtaknjena... Edini, ki je res videl mojo bedo in mojo zapostavljenost celo od moža, je bil Bog. Njemu sem pomembna. On ne

vidi le moje hibe, ampak me ljubi, takšno kot sem. Za njega sem dragocena, četudi s hibo na telesu in še z večjimi hibami v srcu in duši. Če me Bog ljubi takšno kot sem, zakaj bi moledovala za kaneček ljubezni pri možu in očetu in sestri?» In rekla si je: »Tokrat bom hvalila GOSPODA.« Zato mu je dala ime Juda. (v. 35)

Ko je Rahela videla, kako Lea njunemu možu Jakobu z lahkoto rojeva sinove, je bila nanjo še bolj jezna in ljubosumna ter je od Jakoba zahtevala, naj ji da otroke, drugače da bo od žalosti umrla.

Žal nikoli nismo zadovoljni s tistim, kar imamo, ampak si želimo in mislimo, da bo naša sreča popolna le, če dobimo to, kar ima nekdo drug. Rahela ni mogla uživati v moževi ljubezni, ker je ves čas želela in hrepenela po otroku. Lea je bila medtem vse do četrtega otroka žalostna, potrta in nezadovoljna, ker je ves čas sanjala in premišljevala le o tem, kako bi pridobila moževo ljubezen. Koliko hudega naredi greh, ko si želimo in s prevaro dosežemo nekaj, kar imajo drugi. Koliko solza, bolečin,

žalosti, ran, strtih src, neuresničenih sanj, jeze, uničenih odnosov in mnogokrat tudi strahu pred odpuščanjem bližnjim povzroči prevara, ki jo človek stori v želji doseči svoje cilje.

Že Jakob sam je prevaral svojega brata Ezava, dvojčka in prvorojenca, ki je bil rojen le nekaj minut pred njim. Leta je hrepenel in premišljeval, kako bi Ezava prevaral, da bi prišel do pravice prvorojenstva, še posebno ko je videl, da Ezavu prvorojenstvo ne pomeni kaj dosti. Nekega dne, ko je Ezav ves onemogel prišel s polja domov in Jakoba, ki je ostal doma, prosil za hrano, je slednji hitro izkoristil bratovo onemoglost in mu odvrnil: »Prodaj mi svojo pravico prvorojenstva, pa ti dam jesti.« Ezav, ki je mislil, da že umira, je Jakobu ugodil in mu prodal pravico prvorojenstva. Minila so leta, ko se je njun oče Izak postaral, in pred smrtjo je hotel blagosloviti starejšega sina Ezava. Ko je to zvedela njuna mati Rebeka, sta z Jakobom skovala načrt, kako prevarati Izaaka, da bi namesto Ezava blagoslovil Jakoba. Ko je Ezav izvedel za uspelo prevaro proti njemu, je

Jakoba zasovražil in se odločil, da bo ob prvi priložnosti brata ubil. Da bi si rešil življenje, je Jakob pobegnil od doma.

Kar človek seje, tudi žanje. Jakob je dvakrat prevaral svojega brata, da je dosegel, kar je želel. A v tujini, daleč od doma, je tudi sam okusil, kaj pomeni biti prevaran, in to od najbližjih. Lastni tast ga je

prevaral, ko mu je na poročno noč namesto Rahele, za katero je garal kar sedem let, podtaknil njeno invalidno sestro, za katero se snubec ni našel. Da je dobil za ženo še Rahelo, je moral služiti še nadaljnjih sedem let. S to podlo zvijačo se je Laban rešil neželene hčere in si še za sedem let pridobil skrbnega in zelo pridnega delavca. Laban ni niti malo razmišljal,

kaj s takim ravnanjem, ki izvira iz želje doseči svoje cilje, povzroča svojim lastnim otrokom. Ko se je Jakob ob večerih, utrujen od naporega dela, vračal domov in si zaželel le malo miru in toplega objema, je moral namesto tega prenašati jezo, ljubosumnost in prepirljivost svojih nezadovoljnih žena: Leo, ki je tako hrepenela po moževi naklonjenosti, in Rahelo, ki je Lei zavidala otroke.

Leta in leta je Jakob vse to potrpežljivo prenašal, do trenutka, ko je Rahela stopila predenj in od njega dobesedno zahtevala otroka. To pa je bilo zanj preveč. Prvič ga vidimo, kako se razjezi na ljubljeno ženo Rahelo, ko ji jezno reče: »Sem mar jaz namesto Boga, ki ti je odrekel telesni sad?« (1 Mz 30,2) Vendar Rahela ni odnehala. Na vsak način je hotela priti do otroka in je pomislila: »Če jaz ne morem roditi, naj moja dekla Bilha rodi otroka zame.« Tako je rekla Jakobu: »Tu je moja dekla Bilha, pojdi k njej, da bo rodila na mojih kolenih in bom po njej tudi jaz prišla do otrok.« (v. 3) Tako mu je dala svojo deklo Bilho za ženo in Jakob je šel k njej. Bilha je spoče-

la in rodila Jakobu sina. Rahela je dejala: »Bog mi je prisodil pravičico.« (v. 6) Zato mu je dala ime Dan. Ko je Bilha rodila še drugega sina in ga je Rahela držala v naročju, je premišljevala, kako bi mu dala ime, rekoč: »Neftáli naj bo, >kajti velike boje sem bojevala s sestro in sem tudi zmagala.< (v. 8) Kakšen triumf zmagoslavja je bil čutiti v Rahelinem glasu, ko je razglašala ime svojega otroka: »Končno sem zmagala. Premagala sem svojo tekmico. Končno imam tudi jaz dva otroka in moževo ljubezen. Jakob je samo moj.« Ko je Rahela izrekla ime »Neftali«, se je počutila zmagoslavno, zadoščeno in srečno. Vendar njeno veselje ni trajalo dolgo, kajti tudi Lea je vzela svojo deklo Zilpo in jo dala Jakobu za ženo. Ta je rodila Jakobu dva sinova. Ko je Lea razmišljala, kakšno ime bi jima dala, se je odločila, da z imenom pove to, kar čuti v srcu: »Četudi nimam moževe ljubezni in me prezira tudi sestra, sem srečna. Bogu sem pomembna. On me ljubi, njegova ljubezen me izpolnjuje.« Zato je dala otroku ime Gad, kar pomeni »sreča«, in drugemu Aser, kar pomeni »blagor«. Ko se je Leino

srce umirilo in je kljub zapostavljenosti postala srečna in je končno doumela, kako je Bogu dragoce-
na, ji je Bog dal, da je spet spoče-
la in rodila še dva sinova in hčer.
Naposled se je Bog vendarle spo-
mnil tudi Rahele. Po tolikih letih je
končno tudi ona spočela in Jakobu
rodila sina: »Bog mi je odvzel sra-
moto.« (v. 23) Sinu je dala ime
Jožef in si rekla: »Naj mi GOSPOD
doda še drugega sina!« (v. 24)

Minilo je nekaj let, ko se je Jakob
odločil, da pobegne od tasta in se
z družino vrne domov, v svoj roj-
stni kraj. Ko so imeli le še malo
poti, da bi dospeli v Efrato, je
Rahela rodila še drugega otroka.
Pri porodu je imela težave; umira-
la je. Ko ji je babica pokazala otro-
ka in ji povedala, da ima tudi zdaj
sina, ga je imenovala Ben Oni, kar
pomeni »sin moje bolečine«. O,
kakšen obup je bil izlit v to ime.
Leta je hrepenela po otroku in ga
celo zahtevala od moža ter bila
ljubosumna na sestro zaradi nje-
nih otrok. In ko je končno prišla do
svojih otrok, bi pričakovali, da bo
dala otroku najlepše ime, ki bi
odražalo njeno srečo. A izbrala je
ime, s katerim se je izpovedala:

»Razočarana in obupana odhajam
v večnost.«

Na Bližnjem vzhodu so žene daja-
le svojim otrokom simbolična ime-
na, ki so nosila neka sporočila.
Matere so največkrat ravno z ime-
ni svojih otrok izražale to, kar so
nosile v svojih srcih. Lea in Rahela
sta s poimenovanji svojih otrok
kazali svoj medoseben odnos, in
še posebno, kakšen odnos sta
imeli z Bogom.

Lea, ki je bila leta zapostavljena in
zelo nesrečna, je opazovala svoje-
ga moža in sčasoma spoznala, da
je Jakobov Bog drugačen od
bogov, ki jih je poznala iz mladost-
ti. Želela je spoznati tega novega
Boga, zato je svoje oči in srce
usmerila v iskanje. Ko je začela
dojemati, kdo je Bog in koliko je
temu Bogu vredna in ljubljena, je
kljub svoji invalidnosti in nespreje-
tosti postala najsrečnejše bitje na
svetu. Imena njenih otrok so izraz
njene duhovne rasti. Kadar je bila
ranjena, osamljena, v solzah in
pomilovanju, je pogledala svoje
otroke in se spomnila svoje zaobl-
jube: »Tokrat bom hvalila GOSPO-
DA.« Namesto, da bi jokala, je

začela hvaliti Boga. In njeno srce se je spremenilo, razvedrilo. Imena njenih otrok nam povedo, kako je njena vera v Boga rasla. Vsakokrat, ko je klicala svoje otroke, je hotela vsem povedati: »Jakobov Bog je tudi moj Bog. In, od kar verujem, hvalim in častim tega Boga, sem srečna, vesela, blagoslovljena. Aleluja!«

Medtem je Rahela, ki je bila lepa in ljubljena, postajala vedno bolj nezadovoljna, zagrenjena in nesrečna. Kako to? Obe z Leo sta opazovali Jakoba, kako je častil svojega Boga in mu zaupal. Lea je želela spoznati tega Boga, Rahela pa ne. Zadovoljna je bila s tem, da so jo domači imeli radi in da so jo zaradi lepote občudovali. Njej so bili dovolj hišni bogovi, maliki, ki jih je ukradla očetu (1 Mz 31,19) in to prikrla celo svojemu možu. (v. 32) Zato ni nikoli prepoznala veličine Božje ljubezni. Umrta je mlada, v duši prazna, razočarana, nesrečna, in kot taka odšla v večnost. ...

Kaj je naša prioriteta? Ali iščemo Boga in njegovo obličje? Ali raste vsak dan naše spoznanje o Bogu

in o veličini njegove ljubezni? Ali raste vsak dan naše zaupanje vanj? Morda se nam vse ruši, odnosi v družini se krhajo, v službi postaja vse huje, izgubljammo socialno varnost, bolezen nam razjeda telo, morda nas je bolezen ali nesreča priklenila na invalidski voziček ali celo na posteljo, morda nam je smrt odvzela koga od najdražjih, morda nas je strah prihodnosti, morda bi radi komu ugodil, a doživljamo le zavrnitve in prevare? Ali na skrivnem jočeš in se pomiluješ ob vsem tem, kar doživljaš? Naj nam milostni Bog v Jezusu Kristusu pomaga, da bi vsak od nas svoj pogled usmeril v Boga, ki mu je res mar za nas. Naj bo naša odločitev podobna Leini: »Tokrat bom hvalila GOSPODA!« In verujmo, da bomo strmeli, ko bomo opazili, kakšne spremembe se bodo zgodile v naših srcih. Ko bomo spoznali to, kar je spoznala Lea, in kar je spoznal tudi psalmist: »Ti si moj GOSPOD, moja sreča, ničesar ni nad tabo.« (Ps 16,2)

Tokrat bom hvalila GOSPODA.

Rebeka Jovanović

Zahvaljevanje

»Ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem.« (Flp 4,6) To pomeni, da naj molitev ne bo brez zahvaljevanja.

Kadar smo veseli, takrat ni težko peti in se zahvaljevati Bogu. Kaj pa, ko nastopijo težki dnevi, ko smo na tleh, ko ne vidimo izhoda? Bog dovoli, da gremo skozi preizkušnje, da se duhovno utrdimo. Mehko železo mora iti skoziogenj, da se pretali in postane jeklo, ki je trdno in kakovostno. Težko je iti skozi preizkušnje in pri tem še slaviti Boga ter se mu zahvaljevati. Toda prav to nam daje moč.

Nekoč je nek mož sanjal, kako je hodil z Bogom po morski obali. V pesku so bili sledovi njegovih in Božjih stopinj. Vsaka stopinja je predstavljala en dan življenja. Ko se je ustavil in ogledoval stopinje, je opazil, da na več mestih ni bila vidna sled dveh oseb, ampak samo ene.

Pomislil je: »To so bili moji najtežji dnevi v življenju in takrat me je Bog pustil samega.«

Z očitajočim glasom se je obrnil k Bogu in mu rekel: »Obljubil si mi, da boš ostal z menoj vse dni. Zakaj nisi držal obljube?«

Bog se je nasmehnil in mu rekel: **»Sin moj, niti za trenutek te nisem izpustil. Tiste sledi ene same osebe, ki jih vidiš v pesku, so moje sledi. Takrat sem te nosil v svojem naročju...«**

Dragi prijatelj, brat, sestra, se morada počutiš osamljen, razočaran? Ali se tvoja ramena upogibajo pod težo življenjskih preizkušenj?

Ena stara krščanska pesem pravi: »Tu nekdo je, ki tvojo bol pozna, nekdo, ki te kliče, otrok moj, nekdo, ki te ne zapusti.«

Ta nekdo je tvoj in moj Odrešenik. Od nas pričakuje le to, da smo mu hvaležni za vse dobro, kar je storil v naših življenjih. Naše telesne in duševne bolečine prepustimo njemu, kajti bil je na tej zemlji, okusil je grenkobo življenja in nas zato razume.

Tjaša Golobič

Spodbuda k zahvaljevanju

»Aleluja! Slava Bogu!« To so besede psalmista Davida, s katerimi začenja 113. psalm in s katerimi nas vabi, naj hvalimo našega Boga, našega GOSPODA.

David pravi: »Aleluja! GOSPODOVO ime naj bo hvaljeno vekomaj. GOSPODOVO ime naj bo hvaljeno po celi zemlji. On je GOSPOD, ki je nad vsako zemeljsko močjo, nad vsemi narodi. Njegova slava sega nad nebesa; je večja od vsega, kar lahko z očmi vidimo in si sploh lahko predstavlja-mo.« (povzeto po Ps 113, 1-3)

To so tako mogočne besede, da včasih težko razumemo, kakšnega Boga opisujejo. Zato David nadaljuje in opiše njegova veličastna dejanja: »Ta GOSPOD, ki ima prestol na višavi, gleda v nižave. V naše, zemeljske nižave. Gleda tebe

in gleda mene. Gleda vse nas. In iz prahu vzdiguje slabotne in iz blata potegne uboge.« (povzeto po Ps 113, 4-7)

Božja veličina in Božja slava je v njegovem usmiljenju in dobroti.

Če si danes slaboten in ubog, potem hvali Boga, kajti takšne ljudi Bog vzdiguje in potegne z nižine. Bog, ki mu pripadamo, je vzvišen, njegova slava je povsod, saj stvari dela drugače, kot jih delamo mi: iz ubogega naredi kneza, iz slabotnega močnega in obupanemu daje smisel.

Aleluja!

ČE SI NESREČEN, POMISLI NA ŽIRAFO Z VNETIM GRLOM IN NA
STONOGO S KURJIMI OČESI.

(NEZNAN)

BOLJE JE IMETI DVA ODKRITA SOVRAŽNIKA KAKOR ENEGA
NEODKRITEGA PRIJATELJA.

(NEZNAN)

LJUDJE SO OSAMLJENI,
KER GRADIJO ZIDOVE NAMESTO MOSTOV.

(NEZNAN)

PRAZNE GLAVE PREJ KO SLEJ SPLAVAJO NA POVRŠJE.

(NEZNAN)

EDINI RESNIČNI NEUSPEH JE TISTI,
OB KATEREM SE NIČESAR NE NAUČIMO.

(NEZNAN)

NAJBOLJŠE, KAR LAHKO SVOJIM OTROKOM ZAPUSTIMO,
JE DOBRA VZGOJA.

(NEZNAN)

VZEMITE SI ČAS ZA PRIJATELJE, DA VAM ČAS NE BO VZEL
PRIJATELJEV.

(NEZNAN)

Letnik 32, številka 7-8/2016

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

